

Arrest

nr. 153 899 van 5 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest tot schorsing nr.148 682 van 26 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij bijgestaan door advocaat C. FORGET loco advocaat Z. CHIHAOUI en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten. Zij diende op 7 mei 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken van 7 mei 2015 is gebleken dat haar vingerafdrukken in het kader van een asielaanvraag op 9 december 2014 te Chiasso, Zwitserland genomen werden. De Zwitserse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten echter dat niet Zwitserland de

verantwoordelijke Lidstaat is maar Italië en dit ten gevolge een tacit-agreement van 18 februari 2015 aan de Italiaanse autoriteiten. De Zwitserse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat verzoekster op basis van haar vingerafdrukken in Zwitserland gekend is als H. R, geboren op 19 april 1988 met het staatsburgerschap van Somalië. Op basis van deze informatie werd met toepassing van artikel 28(3) van de Dublin-III-Verordening een spoedig antwoord gevraagd op het terugnameverzoek voor verzoekster dat op 29 mei 2015 op basis van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening aan de Italiaanse autoriteiten werd overgemaakt. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op het verzoek hebben geantwoord, werden ze met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene waarvan de Italiaanse op 15 juni 2015 per tacit-agreement van op de hoogte gesteld werden.

1.3. Op 16 juni 2015 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater).

1.4. Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : RA (alias CH: H)

voornaam : H (alias CH: R)

geboortedatum : (...)1988 (alias CH: (...))1988)

geboorteplaats : Mogadishu

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 06.05.2015 is toegekomen in België. Eén dag later, op 07.05.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn te Mogadishu op 29.04.1988.

Uit het Eurodacverslag van 07.05.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in het kader van een asielaanvraag op 09.12.2014 te Chiasso, Zwitserland genomen werden. De Zwitserse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten echter dat niet Zwitserland de verantwoordelijke Lid-Staat is maar Italië en dit ten gevolge een tacit-agreement d.d. 18.02.2015 aan de Italiaanse autoriteiten.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.05.2015 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat zij eerder asiel heeft aangevraagd in Zwitserland waar ze in een opvangcentrum op een onbekende plaats verbleef. Betrokkene verklaarde dat haar asielaanvraag in Zwitserland werd afgewezen. Betrokkene verklaarde dat ze in 2012 tijdens de Ramadan vanuit Somalië illegaal per auto naar Ethiopië gereisd zou zijn. Betrokkene stelt dat ze ongeveer één maand in een vluchtelingenkamp is Addis Abeba verbleef waar ze moest wachten op de smokkelaar om verder te reizen. Vanuit Ethiopië zou betrokkene vervolgens naar Soedan gereisd zijn waar ze ongeveer twintig dagen bij de smokkelaar in Khartoum verbleef alvorens per auto naar Libië te reizen. Betrokkene verklaarde dat ze daar moest wachten op de smokkelaar en opgesloten werd in de gevangenis in Tripoli. Vanuit Libië zou betrokkene vervolgens per boot naar Italië gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat ze na het aanmeren in Italië werd opgewacht door de politie en dat de politie haar verteld zou hebben dat ze Italië moest verlaten.

Betrokkene verklaarde dat ze in Italië ongeveer één week op straat verbleef op een onbekende plaats en dat er geen vingerafdrukken genomen werden en dat ze geen asiel heeft aangevraagd. Vanuit Italië zou betrokkene vervolgens per trein naar Zwitserland gereisd zijn waar ze door de politie werd opgepakt asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat ze in een opvangcentrum op een onbekende plaats verbleef en dat haar asielaanvraag werd afgewezen in Zwitserland en dat ze een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Op 05.05.2015 zou betrokkene Zwitserland per trein verlaten hebben en naar België gereisd zijn waar ze op 06.05.2015 zou zijn aangekomen en waar ze op 07.05.2015 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.05.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene te Chiasso, Zwitserland genomen werden in het kader van een asielaanvraag en rekening houdende met het gegeven dat betrokkene in België het voorwerp was van bewaring met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28(3) van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) een spoedig antwoord gevraagd op het terugnameverzoek dat op 20.05.2015 aan de bevoegde Zwitserse werd overgemaakt op basis van art. 18.1.d van de Dublin-III-Verordening. Artikel 28(3) van de Dublin-III-Verordening stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28(3) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. De Zwitserse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten op 22.05.2015 dat niet Zwitserland de verantwoordelijke Lid-Staat is maar Italië en dit ten gevolge van een tacit-agreement op 18.02.2015. De Zwitserse autoriteiten informeerden Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van haar vingerafdrukken in Zwitserland gekend is als HR, geboren op 19.04.1988 met het staatsburgerschap van Somalië. Op basis van deze informatie werd met toepassing van artikel 28(3) van de Dublin-III-Verordening een spoedig antwoord gevraagd op het terugnameverzoek voor betrokkene dat op 29.05.2015 op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening aan de Italiaanse autoriteiten werd overgemaakt. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene waarvan de Italiaanse op 15.06.2015 per tacit-agreement van op de hoogte gesteld werden.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpercedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen echter los staan van het Italiaanse systeem van de asielpercedure en de opvangvoorzieningen in Italië en men hier aangaande niet kan stellen dat deze dramatische gebeurtenissen een schending van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie inhoudt door de Italiaanse autoriteiten. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van

een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, haalde betrokkene ten opzichte van Zwitserland aan dat ze niet terug naar Zwitserland wil omdat Zwitserland niets voor haar gedaan zou hebben en ze daar niet erkend werd als vluchteling en dat ze in België wil blijven en hier bescherming krijgen (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze ingeroepen feiten om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, dient te worden opgemerkt dat niet Zwitserland maar Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland zijn dan ook niet relevant aangezien Italië en niet Zwitserland de verantwoordelijke Lid-Staat is. Wat betreft de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene dient te worden opgemerkt dat betrokkene ten aanzien van Italië geen elementen of redenen aanhaalt die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat betrokkene stelde dat zij toen ze in Italië aanmeerde door de politie werd opgewacht en dat de politie vertelde dat ze Italië moest verlaten en dat ze er geen asiel aanvraag en dat haar vingerafdrukken er niet genomen werden. Betrokkene maakt haar verklaringen dat de politie haar gezegd zou hebben Italië te verlaten echter op geen enkele wijze aannemelijk. Het feit dat betrokkene stelt dat zij geen asiel aanvraag in Italië, toont echter niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Het blijft de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken dat zij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen in Italië nadat zij er boot zou zijn aangekomen, dient te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, valt en derhalve als niet asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië ((Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin- Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermeldde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en

dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor “Dublin-returnees” eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op zouden hebben geen aanspraak zouden kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdriift, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 zonder meer langs zich neerleggen en mensen aan hun lot overlaten, kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De door toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties gepubliceerde rapporten hebben bovendien geen commerciële of financiële belangen te verdedigen en dit in tegenstelling tot analoge en digitale media. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in

de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E. v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als alleenstaande vrouw, geboren in 1988, niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Switzerland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan er niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de

opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat zij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men als alleenstaande vrouw geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.05.2015 verklaarde dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.05.2015 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat dit was omdat Zwitserland haar vertelde dat ze het land moest verlaten en dat ze ergens anders in Europa bescherming wilde zoeken en dat ze op die manier in België terecht gekomen is (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen, zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.05.2015 dat zij pijn heeft aan haar linkerbeen en dat ze met een kruk stapt. Betrokkene verklaarde dat haar spieren aan haar linkerbeen niet meer in staat zouden zijn om te functioneren en dat ze maagproblemen heeft en pijn aan haar baarmoeder en dat ze problemen heeft om haar blaas onder controle te houden. Betrokkene verklaarde verder dat ze in Zwitserland niet medisch behandeld zou zijn en dat ze in België een röntgenfoto heeft laten maken van haar been. In het administratief dossier is een medisch attest aanwezig van het de medische dienst van Transitcentrum Caricole waaruit blijkt dat betrokkene een aantal littekens in haar gezicht en over haar lichaam. Uit het medische attest blijkt dat betrokkene verklaarde dat de littekens op haar gezicht en haar rechtervoet door de smokkelaar zouden zijn toegebracht en de overige littekens zouden in de gevangenis zijn toegebracht. In het medische attest van de medische dienst van Transitcentrum Caricole wordt eveneens gesteld dat betrokkene verklaarde dat de smokkelaar haar probeerde te verkrachten en ze hierdoor klachten heeft van dysurie en vaginale hinder en dat betrokkene een genitale vrouwenverminking van het type 2 ondergaan heeft. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene en het medische attest van Transitcentrum Caricole, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18.1.b en art. 28§3 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar zij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen en waar zij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie (4)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de verwerende partij een partiële lezing maakt van de rapporten. Met betrekking tot het AIDA rapport – up to date januari 2015 - zou er geen melding zijn gemaakt van de catastrofale condities in de opvang in Italië. De Dublinterugkeerders zouden niet altijd goed geïnformeerd worden over de Dublinprocedure. In het rapport zou gewezen worden op de blijvende problemen van capaciteit. In het AIDA rapport van 30 april 2014 zou ook gewezen worden op het gebrek aan opvangcapaciteit en op het verschil in kwaliteit tussen verschillende opvangcentra. In het rapport van UNCHR van 6 mei 2015 wijst zij op het feit dat de omstandigheden in de opvangcentra verschillen, doch dat zij allen vol zijn en dat nieuwe aankomelingen worden getransfereerd naar steden zoals Bologna in het noorden van Italië. Uit het rapport van UNCHR zou volgens haar een structureel probleem blijken.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 en 3 van het EVRM. Zij verwijst naar het arrest Tarakhel t/ Zwitserland van het EHRM. Zij stelt één week op straat te hebben verbleven in Italië. Gelet op de verwondingen die zij heeft opgelopen in Tripoli en in haar herkomstland zou zij behoren tot een kwetsbare groep van personen. Zij zou het risico lopen om opnieuw op de straat te belanden. Zij verwijst nog naar rapporten van maart en juni 2014 en december 2012. Daarnaast gaat zij in op persberichten van Swissinfo van 16 april 2015, RTBF 14 april 2014, L'express van 19 april

2015, euronews van 18 april 2015 en een bericht van mevr. Brasseur dat de andere Europese lidstaten ook hun verantwoordelijkheid moeten nemen. Volgens haar werden door de Belgische autoriteiten geen enkele individuele garanties verleend bij terugkeer naar Italië.

In de synthesememorie antwoord verzoekster als volgt:

“En ce qui concerne le 1er moyen (défaut de motivation et lecture parcellaire des rapports)

La partie adverse reste en défaut de démontrer en quoi elle n’a pas procédé à une lecture parcellaire des rapports invoqués dans la décision attaquée.

En effet, la partie adverse répète que la décision attaquée a été rendue suite à une analyse approfondie des rapports, qu’il existe des problèmes d’accueil des demandeurs d’asile en Italie mais que des mesures sont prises pour améliorer la situation.

Il y a lieu de constater que la note d’observation de la partie adverse ne constitue pas une réplique utile aux arguments avancés par la requérante, dans le sens où la partie adverse ne donne pas de réponse aux différents points des rapports, épinglés par la requérante dans son recours.

La partie adverse ne parle pas des paragraphes précis mentionnés par la requérante (pp. 5 à 8 du recours). Elle n’indique ensuite pas quelles remèdes auraient été mis en place in concreto pour assurer un accueil effectif et efficace des demandeurs d’asile ‘dublinés’. Enfin, elle ne fait mention d’aucun rapport faisant état d’une quelconque amélioration de la situation en Italie.

La partie adverse reste donc en défaut de démontrer qu’elle n’a pas procédé à une lecture parcellaire des rapports invoqués. Il y a donc lieu de conclure à un défaut de motivation et d’instruction suffisante par la partie adverse du risque de violation de l’article 3 de la CEDH en cas de retour de la requérante en Italie.

En ce qui concerne le 2nd moyen (articles 1er et 3 de la CEDH et protection des personnes vulnérables)

La réplique de la partie adverse n’est pas utile dans le sens où :

- elle dit qu’il n’existe pas de problèmes systémiques dans le système d’accueil en Italie – ce que la requérante ne conteste pas – (1) ;

- elle rejette – de manière erronée – l’application de l’arrêt Tarakhel c. Suisse de la Cour Européenne des Droits de l’Homme au cas d’espèce (2).

(1) La partie adverse mentionne à différentes reprises que la situation d’accueil en Italie ne peut être comparée à celle en Grèce au moment de l’arrêt M.S.S c. Belgique et Grèce de la Cour Européenne des Droits de l’Homme et qu’on ne peut parler de « défaillances systémiques ».

La requérante ne conteste pas ce point – et ne l’a jamais contesté –. Elle indique néanmoins que la Cour Européenne des Droits de l’Homme a établi une jurisprudence plus protectrice lorsqu’il existe des problèmes assez graves dans le système d’accueil : la Cour impose alors d’obtenir des garanties individuelles lorsqu’on est face à une personne vulnérable.

Or, la partie adverse a manqué d’appliquer correctement cette jurisprudence dégagée par la Cour Européenne des Droits de l’Homme (voir point (2)).

(2) La partie adverse conteste l’application de l’arrêt Tarakhel c. Suisse de la Cour Européenne des Droits de l’Homme au cas d’espèce car elle estime que la requérante, femme adulte isolée, ne peut être considérée comme étant vulnérable.

Or, au vu des éléments du dossier administratif de la requérante, et au vu des indices de vulnérabilité mentionnés dans le recours (graves violences dans son pays d’origine – son parcours jusqu’en Belgique – graves violences (dont violences sexuelles) lors de son parcours jusqu’en Belgique – son statut de femme isolée – à la rue en Italie – ...), il ne peut être contesté que la requérante est une personne prima facie vulnérable, a fortiori lorsque la partie adverse n’a pas cherché à déterminer préalablement si la requérante devait être considérée comme une personne particulièrement vulnérable ou non, afin de pouvoir appliquer la jurisprudence la plus protectrice.

La requérante a, dans son recours, fait application de la jurisprudence constante de la Cour Européenne des Droits de l’Homme : lorsqu’il existe des problèmes d’accueil assez graves dans un État membre, les États ont l’obligation de recueillir des assurances précises de la part de l’État où la personne va être renvoyée lorsqu’il existe des facteurs particuliers dans le chef de cette personne.

Or, au vu des éléments auxquels était confrontée la partie adverse, elle aurait dû s’assurer de disposer de certaines garanties individuelles pour la requérante.

En l’espèce, l’Italie est confrontée à de graves problèmes dans son système d’accueil ET la requérante doit être considérée comme une personne vulnérable : la partie adverse aurait donc dû chercher à obtenir des garanties individuelles concernant la requérante auprès des autorités italiennes, pour s’assurer que la requérante ne se retrouve pas à dormir dans la rue, ce qu’elle a manqué de faire.

En outre, au contraire de ce que souligne la partie adverse dans la décision attaquée et dans sa note, les violences subies dans le pays d’origine et lors du parcours de la requérante jusqu’en Belgique

peuvent avoir une incidence dans le cadre d'un éventuel renvoi vers l'Italie, non pas pour prouver qu'elle risque d'y subir un traitement contraire à l'article 3 de la Convention, mais bien pour démontrer que la requérante est une personne plus que vulnérable, pour laquelle certaines garanties doivent être recueillies par les autorités belges auprès des autorités italiennes, quant à la prise en charge (logement – soins adéquats pour les problèmes de santé de la requérante – ...).

Or, la partie adverse n'a demandé ni obtenu aucune garantie particulière aux autorités italiennes.

En l'espèce, il y avait lieu d'appliquer mutatis mutandis le raisonnement développé par la Cour Européenne des Droits de l'Homme aux paragraphes 120 et suivants de l'arrêt Tarakhel c. Suisse concernant les garanties individuelles à obtenir lorsqu'il existe certains problèmes non dénués de fondement dans le système d'accueil d'un État.

La partie adverse est restée en défaut d'appliquer correctement la jurisprudence établie par la Cour Européenne des Droits de l'Homme et a rendu la protection offerte par l'article 3 de la Convention illusoire pour la requérante. »

2.2. De Raad behandelt beide middelen samen.

2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om te beoordelen of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Bijgevolg dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekster, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Italië.

2.2.2. Uit de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin III-Verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel

risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin III-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt uitdrukkelijk:

“Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.” (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).”

2.2.3. Het EHRM oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, arrest, nr. 20113/07, § 75; EHRM 26 april 2005, Muşlim v.. Turkey, arrest, nr. 53566/99, § 66).

Hierbij richt het EHRM zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, nr. 13163/87, § 108; EHRM 4 december 2008, Y. v. Russia, supra, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italy, arrest, nr. 37201/06, §§ 128-129; EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein en anderen t. het Verenigd Koninkrijk en Italië, onontvankelijkheidsbeslissing, nr. 27725/10, § 69).

De loutere omstandigheid dat diplomatieke waarborgen worden geboden tussen verdragsluitende Staten, stelt de Staten hierbij niet vrij van hun verantwoordelijkheid om op de eerbiediging van de grondrechten toe te zien (EHRM 2 december 2008, K.R.S. v. the United Kingdom, ontvankelijkheidsbeslissing, nr. 32733/08; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, Grote Kamer, nr. 30696/09, §§ 339-366).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, supra, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. the Netherlands, arrest, nr. 2345/02, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkey, supra, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. the United Kingdom, arrest, nr. 22414/93, §§ 99-100).

Een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land leidt echter op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, supra, § 111). Het EHRM benadrukt dat het loutere gegeven dat een persoon dient terug te keren naar een land waar zijn economische positie slechter zal zijn dan in de verwijderende Staat niet volstaat om de hoge drempel vereist voor de uitwerking van artikel 3 van het EVRM te evenaren (EHRM 27 april 2010, Miah v. the United Kingdom, onontvankelijkheidsbeslissing, nr. 53080/07, § 14; EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, Grote Kamer, nr. 26565/05, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan niet zodanig worden geïnterpreteerd dat het een verplichting zou inhouden voor de Lidstaten om iedereen binnen hun rechtsgebied van huisvesting te voorzien. Noch omvat die verdragsbepaling een algemene verplichting om vluchtelingen financiële ondersteuning te geven teneinde hen in staat te stellen om een bepaalde levensstandaard te behouden (EHRM, MSS v. Belgium and Greece, supra, § 249).

Vreemdelingen die het voorwerp vormen van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen rechten laten gelden om op het grondgebied te verblijven om te blijven genieten van medische, sociale of andere vormen van bijstand of diensten.

Bij afwezigheid van uitzonderlijke en dwingende redenen van humanitaire aard die zich tegen een overdracht of verwijdering verzetten, is het feit dat de materiële en sociale leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen op zich niet voldoende om te leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, supra, § 42; EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein and others v. the United Kingdom and others, onontvankelijkheidsbeslissing, nr. 27725/10, § 71).

Wanneer de bronnen waarover men beschikt een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, Y v. Russia, supra, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italy, supra, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov and Askarov v. Turkey, arrest, nr. 46827/99, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkey, supra, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, supra, § 359 in fine). De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.4. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italy, supra, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y v. Russia, supra, § 80; EHRM 11 januari 2007, Salah Sheekh v. the Netherlands, arrest, nr. 1948/04, § 148).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y v. Russia, supra, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas and others v. Sweden, arrest, nr. 15576/89, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, supra, § 107). De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, supra, §§ 293 en 388; zie ook: RvV 23 mei 2012, nr. 81 545).

2.2.5. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De verwerende partij heeft bij dit onderzoek niet alleen rekening gehouden met de door het EHRM beoordeelde rapporten, maar ook met volgende recentere internationale rapporten:

- NOAS, The Italian approach to asylum: System and core problems, April 2011
- Thomas Hammerberg
- UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013;
- SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013
- Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015
- Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"
- AIDA, 09.09.2014
- Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014
- AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015
- UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015.

In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, maakte de verwerende partij geen partiële lezing van de gezaghebbende bronnen. In de beslissing werd expliciet gesteld dat uit grondige analyse van voormelde rapporten weliswaar blijkt dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat de problemen van organisatorische aard zijn, maar dat uit de rapporten eveneens blijkt dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat de maatregelen worden genomen om bestaande tekortkomingen het hoofd te bieden.

Uit voormelde rapporten blijkt dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar de verzoekende partij in principe toegang toe heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat de verzoekende partij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van de verzoekende partij op de hoogte is van de initiatieven die zij kan nemen, en haar hieromtrent kan informeren. Waar de verzoekende partij verwijst naar problemen met betrekking tot het verstaanbaar maken van de Dublinprocedure, kan hieraan reeds verholpen worden doordat de huidige raadsman van verzoekende partij de nodige inlichtingen verschaft. Waar de verzoekende partij verwijst naar het AIDA-rapport met betrekking tot de bijstand van een advocaat, dient te worden opgemerkt dat uit die verwijzing niet mag blijken dat de verzoekende partij geen bijstand zou kunnen genieten van een advocaat in Italië. Uit die verwijzing van verzoekende partij mag enkel blijken dat die bijstand "*not always/with difficulty*" gratis is. Uit de passages (p. 24-26) die volgen op de door verzoekende partij geciteerd passage dient te worden opgemerkt dat er zich ter zake een genuanceerder beeld opdringt omtrent de al dan niet kosteloze bijstand van een advocaat. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt, blijkt uit die passages niet dat de verzoekende partij slechts bijstand kan genieten van een raadsman nadat de asielbeslissing werd genomen.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar rapporten van 2012 en 2014, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij bij de beoordeling van de actuele situatie in Italië gebruik heeft gemaakt van een recentere publicatie van AIDA die dateert van 30 april 2015 (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30 april 2015), alsook van een recentere publicatie van het UNHCR die dateert van 6 mei 2015 (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015). Uit die publicaties blijkt dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft.

Het is tevens belangrijk op te merken dat het UNHCR in haar publicatie van 6 mei 2015 geen oproep lanceert om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op

een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij tevens rekening heeft gehouden met het arrest Tarakhel v. Switzerland d.d. 4 november 2014 van het EHRM, waarnaar de verzoekende partij verwijst. Zoals ook terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, heeft het EHRM in die zaak herhaald dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S.

Dit arrest had tevens betrekking op een zeer specifieke situatie. De verzoekende partij die een volwassen en alleenstaande vrouw is, toont evenwel niet aan zich in die specifieke omstandigheden te bevinden. Met haar betoog ter zake gaat zij tevens voorbij aan de recentere zaak A.M.E. v. Nederland van 13 januari 2015 van het EHRM waarin andermaal herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 13 januari 2015, nr. 51428/10, § 35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Betrokkene had niet afdoende aangetoond dat hij bij terugwijzing naar Italië, vanuit materieel, fysisch en psychologisch oogpunt een reëel risico liep te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.2.7. De verzoekende partij wijst er in de synthesesamenvatting op dat zij als alleenstaande vrouw behoort tot de groep van kwetsbare personen. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing niet heeft onderzocht of zij al dan niet een kwetsbaar persoon is. Ter ondersteuning van haar betoog verwijst verzoekster naar de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens het interview. Voorts stelt verzoekster dat door de Belgische autoriteiten geen individuele garanties geboden worden.

De bestreden beslissing bevat een motief dat wijst op een onderzoek naar de kwetsbaarheid van verzoekster. Het luidt als volgt:

“Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.05.2015 dat zij pijn heeft aan haar linkerbeen en dat ze met een kruk stapt. Betrokkene verklaarde dat haar spieren aan haar linkerbeen niet meer in staat zouden zijn om te functioneren en dat ze maagproblemen heeft en pijn aan haar baarmoeder en dat ze problemen heeft om haar blaas onder controle te houden. Betrokkene verklaarde verder dat ze in Zwitserland niet medisch behandeld zou zijn en dat ze in België een röntgenfoto heeft laten maken van haar been. In het administratief dossier is een medisch attest aanwezig van het de medische dienst van Transitcentrum Caricole waaruit blijkt dat betrokkene een aantal littekens in haar gezicht en over haar lichaam. Uit het medische attest blijkt dat betrokkene verklaarde dat de littekens op haar gezicht en haar rechtervoet door de smokkelaar zouden zijn toegebracht en de overige littekens zouden in de gevangenis zijn toegebracht. In het medische attest van de medische dienst van Transitcentrum Caricole wordt eveneens gesteld dat betrokkene verklaarde dat de smokkelaar haar probeerde te verkrachten en ze hierdoor klachten heeft van dysurie en vaginale hinder en dat betrokkene een genitale vrouwenverminking van het type 2 ondergaan heeft.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene en het medische attest van Transitcentrum Caricole, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Uit voormeld citaat blijkt dat de verwerende partij de verklaringen van verzoekster heeft beoordeeld in het licht van haar kwetsbaarheid. De verwerende partij stelt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt

aannemelijk gemaakt dat zij niet in staat is om te reizen. De verwerende partij besluit dat er verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig zijn waaruit blijkt dat verzoekster zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië.

De verzoekende partij betwist voormeld motief niet. Zij brengt ook geen gegevens bij waaruit zou moeten blijken dat zij ernstig ziek is en/of een gepaste psychologische behandeling moet volgen.

In het arrest Tarakhel van 3 november 2014 wees het EHRM een Dublinoverdracht van een gezin met kinderen naar Italië af, omdat er geen individuele garanties voor gepaste opvang waren. In het recentere arrest A.S. tegen Zwitserland van 30 juni 2015 oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat de Dublintransfer naar Italië van een jonge Syrische man met mentale problemen geen schending is van het EVRM. In deze zaak erkende het EHRM dat de verzoeker inderdaad ernstige symptomen van post-traumatische stress had. Het EHRM stelt echter dat de medische toestand van betrokkene niet kritiek is. Er zouden volgens het EHRM ook geen indicaties zijn dat hij in Italië geen gepaste psychologische behandeling zou ontvangen. De nodige medicijnen zijn ook beschikbaar in Italië. Het EHRM oordeelt vervolgens dat een terugkeer naar Italië geen onmenselijke en vernederende behandeling zou zijn.

Het profiel van verzoekster als alleenstaande vrouw vertoont eerder gelijkenis met de jonge Syrische man in de zaak A.S. tegen Zwitserland dan met het gezin met zes minderjarige kinderen in het arrest Tarakhel.

De conclusie van de verwerende partij, dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, ligt volledig in de lijn van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest A.S. tegen Zwitserland van 30 juni 2015; met dien verstande dat verzoekster niet eens aantoonde dat zij ziek is, laat staan dat haar medische toestand kritiek is.

2.2.8. Het feit dat de Italiaanse autoriteiten geen expliciet akkoord hebben gegeven impliceert niet dat er in casu door de Belgische autoriteiten geen individuele garanties geboden worden. In casu stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekster. Dit is in overeenstemming met het arrest A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015, Oordelen dat een tacit agreement gelijk staat met het niet respecteren van de waarborgen bij een asielaanvraag, komt neer op een buiten werking stelling van de Dublin-III-Verordening zelf, die expliciet heeft voorzien in dergelijke regeling.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de bestreden beslissing erin zou bestaan dat zij zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Evenmin wordt een schending van de motiveringsplicht aangetoond.

De twee middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC